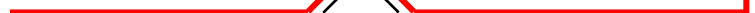
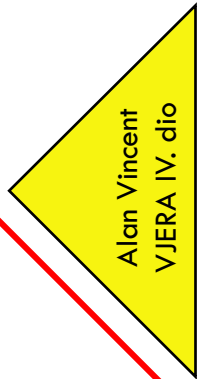

VJERA IV. dio

Alan Vincent

VJERA IV PARALIZIRAJUĆA SILA NEVJERE

Alan Vincent

Približno procijenjeno vrijeme za čitanje: 49 min

Sažetak: Alan Vincent vrlo jasno razlučuje vrste nevjere koje nalazimo u našim srcima i kroz primjere iz Pisma i iskustva iz vlastitog života jasno ukazuje na posljedice nemogućnosti vjerovanja i svojevjerne odluke kojom se odbija vjerovati.

Stihovi iz Pisma:

Matej: 13:2, Matej 13:53-56; Marko 6:3, 5-6; Marko 6:54-56; Marko 9: 21-23; Marko 16:16; Luka 24:41; Ivan 3:36; Ivan 5:39-40, 41, 44; djela 17; 4-5; 2. Solunjanima 2:9-12;
1 Timoteju 1:12-14, Hebrejima 3:12, 18.

VJERA IV PARALIZIRAJUĆA SILA NEVJERE

Alan Vincent

Ne želim govoriti o vjeri ili o nedostatku vjere nego o *nevjeri*. Nevjera nije samo odsustvo vjere. To je veliki rat, koji potpuno zaustavlja Božje djelovanje. Nije samo oznaka osobnosti - neki su vjernici, a neki nisu - nego je to rezultat određenih stavova i odluka koje smo donijeli. Htio bih da promotrimo različite stavova u Pismu i u nekima od tih različitih slika ćemo prepoznati sami sebe. Skupa otvorimo Matejevo evanđelje, 13. poglavlje, od 53. stiha:

1. Nevjerovanje radi poznanstva

Pogledajmo najprije 2. stih. Tamo piše:

I slegnu se k njemu silan narod. Tako te On uđe u lađicu i sjede, dok sav narod stajaše na obal (...).

Isus poučava usporedbe o kraljevstvu. Veličanstveno učenje! Pogledajte sad stihove 53-56

A Isus, kad dovrši te usporedbe, krenu odande. Dođe u svoj zavičaj te je tako učio svijet u njihovoj sinagogi da su se divili i govorili: »Odakle ovome tolika mudrost i čudesna moć? Zar on nije tesarov sin? Zar mu se majka ne zove Marije a braća njegova Jakov, Josip, Šimun i Juda? Zar se njegove sestre ne nalaze među nama? Odakle mu sve to?

«Mi znamo sve o ovome tipu, tako je običan da znamo sve o njemu.»

Uočavate li krajnost? Kada je bio daleko od kuće, mnoštvo naroda skupljalo se oko njega da čiju njegovo silno poučavanje. Kada je došao kući, dogodio se neuspjeh jer su ga ljudi predobro poznavali da bi bili u stavu primiti od njega. To je to nevjera radi poznanstva. A riječ je o Gospodinu Isusu Kristu. Samo zamislite kakvu šansu može imati propovjednik s bolesnim stopalima koji ne može stajati na nogama? Kada je daleko od kuće ljudi mogu primiti kroz njegovu službu. Kada dođe doma- preokret.: «Pa, znamo mi to, znamo njegovu suprugu, njegovo dijete, znamo mi sve o njemu.» Nevjera na taj način zaustavlja Boga da obavi svoj posao. Ista stvar se nalazi i u Markovom evanđelju 6:5,6, gdje piše:

I nije mogao ondje učiniti nikakva čuda, osim što izliječi nekoliko bolesnika, stavljaajući ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri.

Silno se čudio njihovoj nevjeri. Nije ondje mogao učiniti nikakva velika čuda radi njihove nevjere. Samo je iscijelio nekoliko bolesnika i to je bilo to. Nisu mu vjerovali jer su ga poznavali. Još jedna stvar koju bih htio izdvojiti da shvatite, Isus živio u

svom zavičaju trideset godina. Živio je savršenim životom. Bio je maleni dječak, odrastao je u muškarca i oni su ga svi poznavali kao drvodjelju zato jer piše u Bibliji:

Zar on nije tesarov sin?(Matej 13:55)

Živio je savršenim životom ali nikada nije učinio nijedno čudo jer još nije došlo vrijeme kada je Otac poslao Svetoga Duha s tim snažnim pomazanjem zbog kojeg će kasnije Isus napraviti iskorak u potpuno novu dimenziju službe. Dio problema bio je da su ti ljudi godinama poznavali Isusa koji nije imao silu. Poslije, kada je došao u silu, oni ga nisu mogli primiti. Mnogi od nas odgojeni smo i živimo desetljećima u kršćanskom okruženju, ali koliko nas je uistinu vidjelo moćnu Isusovu silu? Slava Bogu, vidjeli smo jedan njezin dio no, biste li se složili sa mnom da je općenito ozračje u crkvama nešto poput: «Eto, mi dolazimo ovamo, toliko već poznajemo Isusa da ni ne očekujemo da se išta dogodi.»

Godinama mi je bila zagonetka zašto se toliko puno događa kada odem u Indiju ili Afriku; nego u Britaniji koja se često uspoređuje s SAD-om. Jeli to zato što Bog voli siromašne ljude? Ne, pa Bog voli svakoga. U Bibliji piše da Bog poštuje sve osobe. Ne vjerujem u laž koja tvrdi da se u razvijenom društvu Bog suspreže od čudesa kako bi pokazao poseban blagoslov nad dijelovima svijeta koji su u potrebi. To uopće nema veze s tim. To ima veze sa stavom ljudi. Amen? Pogledajte Markovo evanđelje, 6. poglavlje. Htio bih baciti sjeme u vaša srca. Moramo naučiti čuti Boga jer je nevjera ona koja spriječava Boga kada želi raditi. Mi vapimo za mnoštvom ljudi koje bismo htjeli pridodati ovoj crkvi a Bog kaže:

«Kažite im o nevjeri! Oni ne čekaju na mene, Ja čekam na njih! Želim ih spasiti i želim ih pročistiti gorućim izljevom moje sile. Govorite im o nevjeri!»

Bog mi je to rekao.

Na početku Markovog evanđelja, 6. poglavlja, ponovili smo istu priču a ja sam već spomenuo kako je u 6. stihu Isus bio zapanjen i da se strašno čudio njihovoj nevjeri. Preskočimo tekst sve do kraja poglavlja i pogledajmo 53. stih – Isus je stigao u Genezaret. To se područje nalazilo izvan onoga što mi nazivamo «Obećana zemlja». Oni zapravo nisu bili Božji narod ali su se nalazili na samome rubu. Kaže slijedeće (stihovi 54-56):

Kad su izašli iz lađice, odmah oni koji ga prepoznaše oblete cio onaj kraj i počnu donositi bolesnike na posteljama tamo gdje su čuli da se nalazi. I gdje god bi ušao u sela, gradove, zaseoke. Postavljali bi bolesnike na trgove i molili da se dotaknu barem skuta njegova ogrtača. I svi koji bi ga se doticali ozdravljali su.

To je isti Isus u potpuno drugačijem okruženju. Dat ću vam drugu sliku istoga.

U državi Andhra Pradesh, središnjoj Indijskoj pokrajini, koja je inače, hinduistička pokrajina nije bilo niti jednog kršćanina sve dok se Bog nije počeo tamo kretati prije 10 godina. Bio sam u prednosti da sam mogao raditi s čovjekom imena John Babu i vidjeli smo tisuće tih sela punih hindusa kako se spašavaju i ispunjaju Svetim Duhom i tamo su se događala sva čudesa koja je Biblija ikada zabilježila. Većina tih hindusa nema nikakve teološke pozadine, oni nemaju pojma o Isusu. Sve što znaju je da je on Bog kršćana. I to je sve. Ako ti ljudi dođu na kršćanski sastanak, oni dolaze s očekivanjem da će Isus iscjeljivati. I što se događa? To nema veze sa siromaštvom,

to je stav srca. Ne možete reći da hindusi nemaju nikakvu vjeru ali možete reći da oni imaju nedostatak nevjere! Amen? To je dovoljno da Bog može raditi. Ali ovi, dobro obaviješteni ljudi koji žive desetljećima poznavajući Isusa bez sile - oni su toliko programirani u tom stavu da postoji rat koji spriječava Isusa da radi svoje djela. Kada prorok dođe u svoje rodno mjesto, u svoju domovinu i svome narodu, Biblija kaže da je on bez časti, mi ne očekujemo da se išta dogodi kroz njega jer ga predobro poznajemo.

2. Nevjera zbog uvrijeđenosti.

Idemo ponovno u Markovo evanđelje 6.3 i vidimo da tamo ljudi ne samo da su dobro poznavali Isusa, nego su se i ljutili na njega:

«Tko ovaj misli da jest?»

«Zar ovo nije tesar, sin Marijin, a brat Jakovljevi, Josipovi i Judini i Šimunovi? Zar mu se sestre ne nalaze ovdje među nama?» Tako on postade kamen spoticanja za njih.

Bog ima čudan način da dovrši ono što želi napraviti. Jeste li to već primjetili? Ali to nije fer! Vjerno ste proučavali Riječ, molili se i postili, a onda odjednom, taj tip ušeta u kraljevstvo i stvari se počnu munjevito događati kroz njega. To jednostavno nije pošteno prema vama! Možete reći:

«Ma, to je sve ionako plitko. S njim iscjeljenja ne traju. U redu, dvadeset pet ljudi je iscijeljeno no, što je s onih četrdeset koji nisu iscijeljeni?»

Postoji negativan stav kojim se želi umanjiti ono što Bog čini kroz ovog čovjeka. Pa tako i Jednako i ti ljudi, dok su ljudi slušali kako se Isus s moćnim pomazanjem vraća u grad, rekli su:

«Zašto bi njega Bog blagoslovio više od nas?»

Zato što je Bog tako odlučio! Eto! Kraj rasprave! Možete sjediti i duriti se do kraja života i propustiti sve što bi Bog htio učiniti kroz vaš život, ili možete reći.

«Bože, radovat ću se u onome što ti činiš u drugom čovjeku. To me neće uvrijediti.» Amen?

Uvijek sam se divio i još uvijek se divim ljudima poput Reinharda Bonnkea. Znam dobro da svaki put kad se netko spasi, postane radostan poput djeteta. To nas dovodi do trećeg stupnja poznatosti, kojeg otprilike opisuje stav: «Ma dobro, sve sam ja to dobro vidio. Vidio sam kako slijepci bivaju iscijeljeni, to mi nije ništa novo.»

S takvim stavom nećete ništa vidjeti. Sjećate li se kada ste čuli nekoga kako moli u jezicima, kako vam je nevjerovatno to zvučalo. Ili kada je po prvi puta proročanstvo došlo u vašu crkvu.

«O, predivne li stvari, Bog je progovorio kroz proročanstvo!

Sada više ni ne vjerujemo da je to od Boga. Pismo kaže:

Proročke govore ne odbijajte nego sve provjeravajte! (1. Solunjanima 5:21)

Dakle, ovo je treći stupanj poznatosti koji uistinu daje sadržaj darovima Duha i načinu na koji Bog djeluje. Ako prestanemo osjećati ovaj stav kako teče kroz nas, ako prestanemo osjećati to svježije i predivno uzbuđenje kada se po prvi put počnemo kretati u duhu, tada ga gubimo. Stoga molim, :

«O, Bože, želim biti uzbuđen zbog milijunite osobe koja se spasi jednako kao i zbog prve.

Želim biti istinski uzbuđen kada se netko drugi izliječi.»

Nadnaravni Bog djeluje. Molite se za tu svježinu!

3. Nevjera radi ponosa

Otvorimo evanđelje po Ivanu 5:44. Malo ćemo čitati unatrag. U ovome poglavlju Isus se suočava sa strukovnjacima, s doktorima zakona, književnicima, farizejima i svi oni gnjave Isusa. On jedva može izreći riječ a da ga oni odmah ne zaskoče s njihovog teološkog stajališta. Ako dođete u bilo koju crkvu sa srcem punim predrasuda i stavom «ja sve znam», Bogu je nemoguće da unese imalo svježine u vas a rezultat toga je da se ne možete kretati u vjeri. Tako i ovi farizeji, književnici i doktori Zakona - oni su bili stručnjaci za Pisma a opet, u stihovima 39 i 40 Isus nam kaže nešto čudno:

Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.

Ali vi nećete da dođete k meni i primite život.

Postoji jedan ponizni stav koji omogućava Božjoj riječi da uđe u nas a vjera naravno, dolazi slušanjem Božje riječi. Ali, ako odbijemo slušati Boga, kako onda možemo imati vjeru? Možete li vidjeti kako jedno proizlazi iz drugoga? Kako idete prema kraju ovoga poglavlja vidjet ćete da korijen stvari leži u 44. stihu:

Kako možete vjerovati vi, koji primete slavu jedan od drugoga, a ne tražite slave koja dolazi od jedinoga Boga.

A u 41. stihu, Isus kaže::

Ja ne uzimam slave od ljudi (...)

Druga vrsta nevjere počinje kada tražimo slavu za sebe; kada nas brine što ljudi misle o nama više nego da nas brine ono što Bog misli o nama. Kako možete vjerovati ako ste slavu primili od ljudi? Shvaćate li da u većini slučajeva Bogu je nemoguće djelovati zbog tog velikog zida nevjere, koji nastaje kroz ljudski ponos. Vidite li to? Stoga molite:

«O, Bože! Ne treba nam to ovdje, ne želimo to ovdje!»

Nećemo biti uvrijeđeni kada Bog koristi druge ljude i nećemo se ispuniti ponosom ako Bog nas koristi. Postoje razni stručnjaci ali oni čak ne mogu ni biti spašeni. Nemaju vjeru potrebnu da bi se spasili. Ako pogledate 4. poglavlje Ivanova evanđelja, tamo piše o maloj Samarijanki koja dolazi do zdenca gdje joj Isus kaže jednostavnu riječ znanja:

«Imala si pet muževa a čovjek s kojim sada živiš nije ti muž.»

A ona kaže:

«O, Gospodine!»

I spašena je! Trči onda u grad i cijeli se grad spašava zbog te otvorenosti za Božju riječ. Vidite li razliku? Kakvo ćete srce vi imati? Možete li reći:

«O, Bože, vjerovat ćemo dječjim stavom srca. Ne želim bi stručnjaci u određenim stvarima niti ponižavati sve što nije u skladu s našom doktrinom. Želimo imati stav bez predrasuda.»

Ako imate ispravan stav, možete čuti Boga i kroz druge ljude s kojima se ne slažete. Oni bi mogli imati pravo a vi krivo. Amen?

Otvorimo Djela apostolska 17:4-5. Ovdje nalazimo:

4. Nevjeru iz zavisti.

I neki se od njih uvjeriše, te pristadoše uz Pavla i Silu; isto tako i veliko mnoštvo Grka- priznavalaca pravoga Boga- i priličan broj uglednih žena.

Ali Židovi, potaknuti zavješću, skupiše neke pokvarene ljude s gradskih trgova, izazvaše nered, uzbuniše grad i napadoše na kuću Jasonovu, tražeći Pavla i Silu da ih izvedu pred narod.

To je bila zavist koja ih je spriječila da prime Božju riječ, a ne nesporazumi u doktrinama. Bili su ljubomorni jer je Božja sila radila kroz Isusa a ljudi su hrlili k njemu. Puno nevjere, točnije, sva je nevjera čin odluke. To nije oznaka osobnosti. Jednako i vjera dolazi kroz određene odluke koje smo donijeli, a to nije karakterna crta. Međutim do toga ćemo doći poslije. Bog nas je izbavio iz toga.

Otvorimo 2. poslanicu Solunjanima 2:9-12:

Dolazak bezbožnika bit će, dakako, uz suradnju Sotone, popraćen svakovrsnim silnim djelima, varavim čudesnim znakovima i svakovrsnim pokvarenim zavodjenjem, namijenjenim onima koji propadaju za kaznu što nisu prihvatili ljubav prema Istini da bi se tako spasili. Zato im Bog šalje djelotvornu zabludu da vjeruju laži, da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali u istinu, već pristali uz nepravdu.

Oni su, doslovno, uživali u pokvarenosti. Ako odlučite vjerovati Bogu, to može značiti da ćete morati promijeniti neke od svojih putova. Vodeći čovjek Prezbeterijanske denominacije u SAD-u predložio je da se kroz njihov senat ili kako se već zove, homoseksualnost i alternativni oblici braka proglašaju jednako prihvatljivima u Božjim očima. Nije li vam muka od toga? Kako itko može to učiniti? Mogu, jer uživaju u pokvarenosti. Neki, grešnik, koji je intervjuirao tu osobu, pitao je:

«Pa, ja sam mislio da vi ne vjerujete u te stvari. Zar Biblija to ne zabranjuje?»

«O, pa dobro, to je vrijedilo za prethodne generacije ali sada, stvari se naravno mijenjaju, znate.»

A ja želim reći:

«Ali Bog se ne mijenja!»

Kako ljudi mogu dospjeti u to stanje nevjere? Zato, jer uživaju u pokvarenosti. To je možda malo pretjerano stajalište, ali i male stvari mogu donijeti stav nevjere u naša srca ako to dopustimo. Kada sam živio u Indiji, najviše smo se bojali onoga što oni nazivaju crvenim slonom. To je bio slon koji bi pobjesnio i samo počeo unaokolo napadati ljude, životinje i usjeve. Kada bi se to dogodilo svi bi počeli vikati:

«Pazi! Eno crvenog slona!»

To veliko zastrašujuće čudovište bilo je toliko veliko da smo mi jednom sjedili na travi u džungli, pili kavu a tada smo začuli taj zastrašujući urlik. U životu nisam tako brzo trčao da stignem do auta. Svake godine su ubijali šest do deset ljudi. Ali, tri tisuće

Ijudi umre od ugriza komaraca. To su male lisice koje upropaste vino. To su mala zadovoljstva pokvarenosti (ako postoji takva stvar) koja može ubiti vjeru, jer ako izbjegavamo samo mali dio Božje riječi zato što je to neugodno za nas, onda nismo daleko od toga da postanemo neposobni primati bilo koju Božju riječ i budemo u zabludi. Ovdje piše da je Bog poslao djelotvornu zabludu. Nije li to užasna stvar? Govori se o onima koji ljube istinu, jeste li to primjetili? Imate li vi ljubavi za istinu? Bogom dana strast/žudnja za istinom čuvat će vas od ove vrste nevjere.

Posljednja vrsta nevjere nalazi se u 1. poslanici Timoteju 1:12-14
Zahvaljujem onome koji mi je za to dao snagu, našem Gospodinu Isusu Kristu, što me smatrao dostojnim povjerenja i uzeo me u svoju službu, mene, koji sam prije bio hulitelj (Boga), progonitelj i nasilnik. Ali sam postigao milosrđe jer sam djelovao iz neznanja, kad još nisam imao vjere. I preobilna bijaše milost našega Gopodina zajedno s vjerom i ljubavlju kojima je korijen u Kristu Isusu,

To je:

5. Nevjera iz neznanja

Bog to može oprostiti, samo kada On spusti svoj prst na to, ne dopustimo da nam otvrdnu srca. Ja sam morao promijeniti svoje vjerovanje, ne iz temelja ali sam morao mijenjati smijer u nekoliko navrata kako je Bog stavljao svoj prst na moje neznanje. Mogao sam otvrdnuti u vjerovanju. Vidio sam kako se to događa drugima. Nekoć sam bio razuman evanđeosko baptistički svećenik koji u svom životu nikada nije podigao ruke. Bio sam smrznuti, tvrdokorni Britanac, tip osobe «idem vidjeti Njezino Veličanstvo». Ali, prošao sam kroz seriju kriza u kojima se moje neznanje razotkrilo. Imao sam izbor - mogao sam biti nasilan i agresivan ili sam se mogao podvrgnuti toj injekciji. Često odlučimo ne priznati da smo u krivu- to je naročito muška bolest- ako se sada smijete, kažem vam, sigurno jest! Biblija kaže da je mudrost koja dolazi odozgo u prvom redu, čista i nama na raspolaganju, otvorena je razumu, a opet, ne da se izvrtati, što znači da sam otvoren da me Bog uvjeri; nisam otvoren svakome vjetru doktrine koji puše unaokolo. Postoji razlika između osobe otvorene Bogu i meduze koja je nošena strujom, barem što se doktrine tiče.

Postoje dvije vrste nevjere prema Pismu, zapravo postoje dvije različite grčke riječi koje se rabe za nevjeru. Ne želim se baviti tehničkim stvarima samo bih htio bih da znate prepoznati razliku. Prva je uobičajena grčka riječ *apistia* koja znači *nemogućnost prijanjanja, nemogućnost prepuštanja sebe na tuđu brigu, nemogućnost predanja*. Drugim riječima, to je riječ koja označava slabost. Druga je grčka riječ *apeitheia* a ona podrazumijeva odluku, ne nemogućnost da se bude odlučan. To je odluka da se ne bude uvjeren, odluka da se nešto odbaci i, napokon, odluka da se bude neposlušan. Prva riječ je slaba a druga je zločesta, pokvarena. Postoji jasna razlika između te dvije riječi i zanimljivo je proučavati kako je koja korištena u Novom Zavjetu. Znači, s jedne strane je nemogućnost vjerovanja, uobičajena riječ, a s druge strane postoji odbijanje da se bude uvjeren. Ova druga je pokvarena riječ a obje riječi nalazimo u Bibliji. Sa slabošću i nemogućnošću imamo milost. Ali s drugom riječju, svojevolumnim odbijanjem izazivamo Božji gnjev.

Dat ću vam nekoliko odvojenih primjera za oba tipa nevjere. Najprije pogledajmo sve *apistia* vrste slabosti. Otvorimo Markovo evanđelje 9:21, 22. Siguran sam da će se mnogi ovdje prepoznati.

Tada mu upita oca: «Koliko ima vremena da mu se ovo dogaća?»

«Od djetinjstva»- odgovori mu. «A često ga baci sad u vatru, sad u vodu da ga usmrti. Pa ako što možeš, pomози nam - smiluj nam se!»

To je ono što ljudi drže za molitvu vjere ali to nipošto nije tako. Nemojte brkati očajavanje s vjerom. Naći ćete mnoga očajnička djela kada ljudi prelaze velike daljine kako bi doveli bolesnu osobu Isusu a Isus često puta ukazuje na činjenicu da u toj situaciji nedostaje prava vjera. Sama tjeskoba otkriva nedostatak vjere. Sjetite se plemića koji je došao Isusu vapeći:

«Dođi, dođi mome sinu! Dođi iscijeli mojega sina prije nego što umre!»

Isus mu odgovara:

«Vaša vrsta ljudi vjeruje samo kada vidi znake i čudesa!»

A ovdje vidite kako otac vapi Isusu:

«Ako možeš išta učiniti, molim te, smiluj nam se!»

Isusov odgovor glasi:

«»Ako mogu išta učiniti?»

Kakvog li načina da se razgovara s Isusom!

«Pa..probao sam s liječnicima. Sad sam tu, mislio sam da isprobam i vidim možeš li ti išta učiniti.»

Mnogi od nas dolaze ovako po iscjeljenje i mislimo da je ovo molitva vjere ali to uopće ni približno molitvi vjere, to je molitva očajavanja. Isus kaže:

«»Ako možeš vjerovati, sve su stvari moguće onome koji vjeruje.» (stih 23)

Otac vapi:

«Oh, Gospodine, vjerujem, pomози mojoj nevjeri!»

Ovdje se koristi riječ *apistia*, otac misli reći:

«Prilijam uz tebe, prilagođavam ti se. Pomози mi da ti se prilagodim!»

Često se događaju krize u kojima znate da se morate slijepo držati Božje riječi, kada vas sve okolnosti pokušavaju odvojiti od nje. To je privrženost vjeri koje vas dovodi do točke na kojoj ste u stanju vidjeti odgovor. Bog ne osuđuje tu vrstu nevjere. Ona ga iritira, zapravo to je jedino mjesto koje ja nalazim u Novome Zavjetu gdje se Isus srdi. Jeste li to primjetili? Tamo piše da ih je ukorio. Rekao je:

«Oh! Koliko dugo moram ostati s tobom, ti nevjerni naraštaju!»

On se rijetko ovako ljutio. No, On to ne osuđuje. Drugi se primjer nalazi u Ivanovom evanđelju, 11. poglavlju, kada Isus podiže Lazara od mrtvih. Htio bih da se sjetite Marte. To je jako učenje, Isus dovodi Martu do te točke i to je stvarno fascinantno za gledati. Jeste li već shvatili da Bog, da bi se kretao u sili - a mi trebamo silu Duha Svetoga – treba čovjeka da bude kanal vjere kroz kojega Bog radi. Jeste li svjesni te potrebe? Nebrojeno puta naći ćete u Bibliji da se uvijek traži taj kanal vjere. Kada se Isus imao nadnaravno roditi u ovaj svijet, tu je bio ključan Sveti Duh, također i Marijina vjera.

«Blagoslovljena ti među ženama Marijo jer si vjerovala da će se ostvariti sve ono što ti je Bog rekao!»

Tu je bila potrebna sila Duha Svetoga i Marijina vjera, također. Jednako je bilo i s Martom. Samo ću brzo iznositi činjenice, neću sada razvijati detalje. Prvi stupanj je

Martino općenito vjerovanje da Isus može učiniti bilo što. Tada je on dovodi do stupnja kada ona zavapi:

«O da, ja znam da će moj brat ponovno ustati! Mogu vjerovati da je Bog to u stanju učiniti.»

(Misli se na uskrsnuće) Onda joj Isus kaže:

«Ja sam uskrsnuće i život.»

Drugim riječima. On kaže:

«Idemo se sada odmaknuti od tog općegenitog vjerovanja da Bog može učiniti bilo što. Mi svi vjerujemo da Bog može sve, nije li tako? Pitanje je, vjerujete li da Bog može učiniti nešto za vas upravo sada? On joj kaže:

«Ja sam uskrsnuće i život. Vjeruješ li ti to? Maknimo se od općenitog i budimo određeniji. Tvoj će brat ponovno ustati. To je pitanje kojim se bavimo. Može li Lazar ustati od mrtvih? Ne pitamo se da li ti vjeruješ da Bog može bilo što.»

A Marta odgovara:

«Vjerujem da će on biti podignut iz mrtvih i vjerujem da ti to možeš, ali ne sada, nego jednom u budućnosti.»

Isus je hvata za to «sada»:

«Ja sam uskrsnuće i život. Vjeruješ li u to?»

Ona kaže:

«Da, Gospodine, vjerujem!»

Tada, i to je ta čudna stvar u svezi s tim 33-godišnjakom i njegovim golemim, grubim učenicima, Isus kaže toj maloj ženi.

«Ti odmakni kamen!»

To je čin koji otkriva nevjeru. Ona može vjerovati u općenitog boga koji može učiniti sve, ali u Boga koji može učiniti nešto za određenu potrebu, mora se boriti s činjenicom da On to može sada ali ona uspijeva izbaciti tu riječ iz usta. On onda kaže:

«Odmakni kamen!»

Ona odgovara:

“O ne!” Zbilja je prejaka nevjera. “Ako bismo odvaljali kamen tada bismo osjetili zadah raspadajućeg tijela!”

Ona zapravo uoče ne vjeruje. Isus joj kaže:

«Marta, nisam li ti rekao da, ako budeš vjerovala da ćeš vidjeti Božju slavu?»

Tako ona zaškripi zubima i uz pomoć ostalih pokrene se i oslobodi vjeru koja podiže Lazara iz mrtvih. Bio je to Isusov glas ali Martina vjera. Shvaćate li? On je vrlo nježan i ljubazan s tom vrstom nevjere ali, budimo realni i nazovimo to pravim imenom. To je *nevjera*! To je vrsta nevjere zvana *apistia*, znači slabost i nemogućnost biti privržen, nemogućnost potpunog oslanjanja na Božju riječ.

U Lukinom evanđelju 24:41 postoji čudnovat stih, kada se Isus pokazao svojim učenicima nakon što je uzdignut iz mrtvih. Opetovao im je što će se dogoditi:

Kako oni od radosti još nisu mogli vjerovati (...)

Kakve li čudne stvari! Ako ste bili blagoslovljeni prirodnim očima vidjeti nadnaravne stvari, znat ćete što ovaj stih znači. Sjećam se, jednom u Indiji, prije nekoloko godina, doveli su pred mene malo biće s praznom očnom dupljom. Čovjek je došao primiti iscjeljenje. Pomislio sam:

«Nebesa!»

Ipak, stavio sam ruku na praznu očnu duplju i molio sam molitvu vjere i kada sam odmakao ruku tamo se nalazilo savršeno oko. Bio sam šokiran kao nikad u životu. Kažem vam, nisam mogao vjerovati od silne radosti! Nisam nogao vjerovati da se to dogodilo! Bio sam uzbuđen! Mislio sam:

«Što nije u redu sa mnom, zašto ne mogu vjerovati u ovo? Ne mogu čak vjerovati ni dokazu kojega sam vidio vlastitim očima.»

Otkrio sam da u meni postoji nešto što se zove «zlo srce nevjere». Od toga dana neprekidno sam u ratu s time. Počeo sam mrziti nevjeru jednako kao Bog. A vi? To je neizbježno, ljudski je da se moram boriti s nevjerom. Katkad jednostavno ne mogu vjerovati onome što Bog kaže i što je rekao već toliko puta. Mi olako izgovaramo:

«O, pa ja vjerujem da Bog može stvoriti nešto iz ničega.»

Ali, kada se to dogodi, mi kažemo:

«Nebesa, zapanjen sam! Pa on vidi!»

Prvi put kada sam položio ruke na osobu u Madrasu koja je bila gluha, vjerojatno i nijema, kada smo čuli tog čovjeka kako govori, moja vjera je bila krajnje nepovjerljiva. Bila je to čista radost pomiješana s nevjerom. Kada uistinu dođemo k vjeri tada nam ostaje samo radost. Amen? Prepoznamo to i recimo:

«Bože, ne želim u sebi ni traga te *apistije*. Želim biti u stanju vjerovati jednako kao Bog.» Amen?

Sada promotrimo drugu riječ za nevjeru, grčku riječ *apeitheia*.

Otvorite Hebrejima poslanicu 3:12

Tamo stoji upozorenje:

Pazite braćo, da se slučajno u koga od nas ne nađe pokvareno, nevjerno srce, tako da otpadne od Boga živoga (...)

Pogledajte riječ pokvareno (zlo). Postoje dvije riječi za zlo. Jedna riječ je *kakos*, što jednostavno znači *loše*. Druga riječ je *poneros* odakle dolazi engleska riječ *pernicious* a to znači namjerno izabrati biti pokvaren. Postoji zloba u svezi s tom vrstom pokvarenosti. Je li vam sada jasnije? Ovdje ne piše samo *zlo srce* nego i *loše srce* koje odabire biti pokvareno. Eto tako bismo mogli prevesti ovu riječ. Budite pažljivi da se takvo srce ne nalazi u vama! Jer zbog toga su oni umrli u divljini.

Spustite se do 18. stiha:

A kojima «se zakle da neće ući u počinak njegov» ako ne onima koji se nisu pokorili.

U nekim prijevodima stoji:

«Onima koji su izabrali ne pokoriti se.»

Tu se dakle rabi *apeitheo* o kojoj sada govorim, a znači odabrati da se ne bude uvjeren. Kada su deset uhoda otišli u obećanu zemlju vidjeli su divove i rekli su:

«Nemoguće je zauzeti ovu zemlju:»

I donijeli su namjernu, svojevolsnu odluku da neće dozvoliti da ih se uvjeri u suprotno. Odbili su vjerovati, radije bi se vratili natrag sve do Egipta. Jošua i Kaleb bili su od drugoga duha. Situacija je bila ista ali, oni su imali drugačiji stav. U Božjim očima, to nije bilo zlo srce nevjere koje On mrzi. To je to namjerno suprotstavljanje volje Bogu i odbijanje da na se uvjeri. Pa je tako Bog rekao:

«Upravo tada, ako je vaše srce takvo, umrijet ćete u divljini»

Pokazat ću vam i druge stihove u kojima se koristi ova riječ. Evanđelje po Ivanu 3:36

Tko vjeruje (pisteuo = prijanjati uz) u Sina, ima život vječni, a tko ne vjeruje (apatheia = odabrati nevjeru) Sinu, neće vidjeti života, već gnjev Božji ostaje na njemu.

Vidite li ovo? Bog ne osuđuje nikoga do svojevoljnog grešnika.
Otvorimo Markovo evanđelje 16:16:

Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se, tko ne bude vjerovao (tko odluči odabrati nevjeru), osudit će se.

Pokazao sam vam u Djelima apostolskim 17:5 gdje su oni ljudi uživali u pokvarenosti- to je ta ista riječ, odlučiti se za nevjeru.

Moramo biti veoma oprezni da u našim srcima nema te zle vrste nevjere. Trebali bismo se bojati toga više od bilo čega drugoga.

«Bože, ne želim imati takvo srce!»

U priči o rimskom stotniku u Matejevom evanđelju 8:10 piše da se Isus čudio ovome čovjeku. Nije mu se čudio radi njegove nevjere nego radi njegove vjere.

U Markovom evanđelju 6:6 piše:

I čudio se njihovoj nevjeri. Išao je po okolnim selima i učio.

U Lukinom evanđelju 7:9 rabi se ista riječ- *čuditi se*. Čudio se vjeri ovoga čovjeka. Kako li je samo došao do toga stava uma. Odgovor leži malo ranije u tekstu: Taj je čovjek u vojsci. Stotnik je, nadređen stotini vojnika. Taj čovjek kaže Isusu:

«I ja poput tebe, čovjek sam pod nečijim autoritetom. (ne kaže: čovjek sam koji ima autoritet). Kažem ovome vojniku: 'idi' i on ide. Kažem drugome: 'dođi' i od dođe, ovome služi kažem 'učini to' i on učini.»

Što je ovaj vojnik naučio? Ovaj je vojnik kroz godine obuke naučio biti poslušan svakoj riječi koja dolazi od njegovih nadređenih. Ako ste prošli obuku za časnika ili običnu vojnu obuku znat ćete da je jedna od svrha te obuke naučiti poslušati zapovjed bez obzira mislite li da je ona glupa ili ne. Amen? Ako ste prošli vojnu obuku znat ćete točno o čemu govorim. Ako ste prošli obuku za časnika znate da je to još strože. Oni vas provedu kroz razne situacije pokušavajući vidjeti hoćete li, pod pritiskom, zavapiti:

«Odbijam poslušati!»

A ako to učinite, isključeni ste iz obuke. Ali, morate proći svaku kušnju i svaki test. Ispričat ću vam nešto što sam doživio u zrakoplovstvu Njezinoga visočanstva. Dvije sam godine proveo služeći obvezni vojni rok u Britanskom zrakoplovstvu a prvo jutro dok sam stajao u stroju narednik je rekao:

«Sada me dobro slušaj ruljo! Ako se imalo naspavajte, smatrajte to povlasticom. Ako dobijete imalo hrane, i to je povlastica. Ako budete imalo plaćeni, i to je povlastica. Ako budete dobili imalo dopusta, to je također povlastica. Vi ste ovdje u posjedu Njegova Veličanstva 24 sata na dan. On vas može poslati gdje god poželi, učiniti s vama što god poželi i vi se nećete žaliti. Razumijete li to?»

Morao sam se brijati svakoga jutra; bilo mi je tek 18 godina i imao sam samo malo brade. Narednik je došao i rekao mi:

«Jesi li se jutros obrijao, sinko?»

Rekao sam:

«O ne, gospodine. Brijem se samo jednom u tri dana.»

On je rekao:

«Sinko, propisi Njegova Veličanstva kažu da se briješ svakoga dana bilo to potrebno ili ne. Idi i obrij se!»

Brijao sam glatko lice svakoga jutra jer su propisi Njegova Veličanstva nalagali tako. Bilo je to potpuno glupo, ali koga briga? Radiš ono što ti je naređeno. Kao dodatak, postojalo je još nešto što se zvalo «Dnevne naredbe». Svakoga dana propisi za određeni dan bili bi izvješeni i morali smo ih poštovati inače bismo upali u neprilike. Učio sam što znači biti pod nečijim autoritetom. Kada sam ušao u zrakoplovstvo, nikada nisam imao prilike nikomu ništa narediti nego je mene, neki strogi zapovjednik neprekidno prozivao.

Tijekom te časničke obuke, disciplina ne popošta nego je, naprotiv sve strože. Prolazite kroz rigoroznu obuku kojoj je za cilj provjeriti hoćete li se slomiti pod pritiskom ili poslušati u svakoj situaciji točno ono što vam je naređeno.

Dat ću vam drugi primjer: dio moje obuke bili su svakodnevni marševi od 25 milja. Prvo bismo trčali a zatim hodali s punim naprtnjačama. Vodili su nas kroz najprljavija, najblatnjavija i najodvratnija mjesta na selu po kiši. U Engleskoj uvijek ima obilje kiše a onda bismo došli natrag nakon trčanja 25 milja kroz blato i bljuzgu, skinuli bismo naprtnjače i odmah čuli kako bi naš strogi narednik zaurlao:

«Očistite čizme! Prekrivene su blatom! Vraćam se za pola sata a do tada vaše čizme moraju sjati poput stakla!»

Morali smo čistiti čizme i glancati ih a onda bi došla inspekcija. Bili smo premoreni i stvarno sam htio zavitlati mu tu čizmu u lice ali nisam jer, znao sam koje bi bile posljedice. Nakon tuširanja, legli bismo u krevet i tvrdo zaspali jer, bili smo premoreni, u dva ujutro ušetao bi narednik, upalio sva svjetla i rekao:

«Svatko neka stane pored svoga kreveta!»

Morali bismo se brzo pokrenuti, (misleći pritom kako bi bilo divno ubiti tog tipa). Nismo raspravljali u svezi s naredbama. Nismo govorili:

«Joj, kasno sam legao, biste li se mogli navratiti za dva sata?»

To se ne govori strogom naredniku. Ako bi vas stavili na obuku za časnike to je bio još oštrij trening. Jedan njegov dio bile su planine u Walesu. Tamo uvijek kiši a teren je blatnjav i pohaban. Odbacili bi nas kamionom i ostavili s nešto hrane i šatorom. Dali bi nam kartu područja u okrugu 85 milja i rekli nam:

«Vidimo se tamo za tri dana! Ne stupajte u kontakt ni s jednim ljudskim bićem, ne razgovarajte čak ni s ovcama!»

Morali smo se kretati po planini kroz kišu i maglu. Nisu nam rekli da su nas opskrbili šatorima koji su prokišnjavali. To dio obuke. Dali su nam pokvarenu hranu, također kao bio dio obuke, samo da se vidi kako ćemo se ponašati kada nakon povlačenja 30 milja po blatu i kiši odlučimo,

«OK, a sada ćemo podignuti šator za noć:»

A tada biste otvorili šator i vidjeli rupe po šatoru,

«Gdje je taj narednik, gdje li je samo? Ako ga se dočepam...!»

Naravno da su ljudi pucali pod pritiskom. Ako bi se to dogodilo, rekli bi im:

«Oprosti, ali ti nisi materijal za časnika. Isključen si iz obuke.»

Ako ste htjeli postati časnikom, morali ste naučiti poslušati svaku riječ zapovijedi koja vam je dana. Pretpostavljan da je onaj stotnik prošao sličnu obuku. Većina vojski ima slične sadističke težnje, nije li to tako? Jeli vam to nešto poznato?

Pa tako je i ovaj stotnik pročitao kroz isti proces, prošao je svaki test, sav se izmrcvario. Nije lako nastaviti biti poslušan kada sve u vama vrišti:

«Zašto moram to izvršiti? Umoran sam i već mi je svega dosta. Nepokoran sam, to je glupo. Ova naredba nema smisla!»

Morate očeliti svije živce i to će vam pomoći da se držite zapovjedi. Ali, ako nastavite biti poslušni zapovjedima, doći ćete do mjesta kada će vam nadređeni reći:

«U redu, prošao si test. Dokazao si da možeš biti čovjek koji zna živjeti pod nečijim autoritetom. Poslušao si svaku riječ koja ti je ikad upućena u obliku zapovjedi. Zato ćemo te sada promaknuti u časnika.»

Potom slijedi svečanost za vas, dobijete trakice i oznake i onda vi možete drugima govoriti što da rade. Ali, to vam je povjereno tek kad naučite biti poslušni. Stotnik je prošao ovaj proces, dokazao je svoju poslušnost i položio je za časnika u Cezarovoj vojsci. Dobio je stotinu vojnika i kada bi im on rekao riječ, nije mu palo na pamet da bi oni mogli napraviti nešto drugo. Došao je dotle da je bio tako istreniran u sili da je očekivao da riječ bude izvršena onoga trenutka kada je izgovori. Ali, on ne bi nikada došao do tog autoriteta u zapovjedanju da sam nije prošao kroz proces učenja poslušnosti. Poslušnost ga je dovela do razumijevanja moći. Svaka riječ koja je izašla iz Cezarovih usta morala je biti bezuvjetno izvršena i ako je on izgovorio riječ niste se usuđivali ne poslušati jer se Cezar nalazio iza te riječi. Sila izgovaranja proizašla je iz sile poslušnosti. Razumijete li to načelo?

Taj čovjek, stotnik, godinama je učio raditi ono što mu je kazano. Nije prosuđivao. Nije odlučivao je li to pametno ili budalasto, jednostavno je radio što su mu rekli, sve dok sam nije shvatio moć izgovorene riječi tako što joj je bio poslušan. Nakon toga postao je cijenjen kao osoba u koju se potpuno može pouzdati a zatim mu je dana vlast da može govoriti riječi autoriteta. Ako bi on rekao vojniku: «idi», taj bi vojnik otišao kuda bi morao a ne bi rekao:

«O, dajte samo da završim nogometnu utakmicu. Smeta li vam ako to ostavim za sutra?».

U vojsci toga nema. Amen? Ovaj je čovjek shvatio načelo po kojemu je Isus živio kada ga nitko drugi nije razumio. Isus je bio čovjek podložan autoritetu. Što god da mu je Otac rekao, što je On učinio? Ono što mu je Otac naredio. Isus je tako postao pouzdana osoba koja izgovara riječ i kada ona izađe iz njegovih usta izašla je u savršenoj vjeri jer je poznavao moć izgovorene riječ zbog toga što je vjerovao u nju. Ako želite izgovarati riječi autoriteta, ako želite izgovarati riječi vjere morat ćete naučiti biti poslušni joj prije nego što je uopće možete uvjerljivo izgovoriti. Kada ste poslušni svakoj riječi znat ćete da joj se ne može oduprijeti i da se ne može odbiti zato što ste najprije vidjeli njezin plod u vlastitom životu. Poznata vam je moć koju ima riječ zbog te podložnosti njoj samoj. Ako je izgovarate, ona radi svoj posao kroz vaša usta jer ste vi muškarac ili žena pod autoritetom.

Zamislite toga vojnika (stotnika) da je on primjerice, dao otkaz u vojsci. Kaže:

«Dragi Cezare, bilo vas je lijepo služiti ali sam jednostavno odlučio vratiti se u Rim zato što tamo postoje bolje škole, klima je ugodnija pa stoga napuštam vojsku.»

Tako on da otkaz u vojsci. Objesi svoju kacigu, skida svoju stotničku tuniku i izlazi iz svog ureda- slobodan je čovjek. Može se ustajati ujutro u devet umjesto u šest ako tako želi. Može se vratiti natrag u Rim. Može raditi što god poželi i slobodan je

ugađati samome sebi. Ali, on više ne posjeduje nikakav autoritet. Hoda ulicom noseći vrećicu s namirnicama u ruci. Tada ugleda jednog od svojih vojnika i vikne:

«Hej! Dođi ovamo i nosi ove vrećice!»

A što vojnik kaže na to?

«Ma daj! Zašto bih to ušinio?»

Jednom kada je sam izašao izvan autoriteta, izgubio je svoj autoritet. Shvaćate li sada? Jednom kada iskoračite iz autoriteta koji je nad vama gubite autorit koji vam je dan, a to se dogodilo i stotniku. Za Isusa je vrijedilo jednako načelo samo što On nikada nije iskoračio iz Očevog autoriteta. Stotnik je razumio načelo po kojemu je Isus živio kada nitko drugi u Izraelu nije to shvaćao. On, stotnik, bio je pod Cezarovim autoritetom, mogao je naređivati vojnicima, mogao je naređivati svojim slugama ali nije mogao naređivati demonima, bolestima ili vremenskim prilikama. Isus je, međutim, bio podložan najvišem autoritetu, autoritetu Svemogućeg Boga koji ima vlast nad svime. Stog, pod takvim autoritetom štogod da je izgovorio to se događalo. «Samo reci riječ i moj će sluga biti iscijeljen. Ne moraš se mučiti i prelaziti sav taj put nego samo reci jednu riječ!»

Isus kaže:

«Nisam nikada vidio ovako veliku vjeru u cijelome Izraelu! Nitko drugi nije razumio silu po kojoj živim osim ovoga vojnika.» Amen?

Kada smo ostavili svoju nevjeru iza sebe moramo naučiti kako postati čovjekom ili ženom vjere. To se događa jednostavno tako da prije svega budemo bezuvjetno poslušni Božjoj riječi.

«Čovjek ne živi samo o kruhu nego i o lijepim riječima za koje se slažem da dolaze iz Božjih usta.»

Ako živimo upravo onako kako je Isus žiio imat ćemo isti autoritet i kada riječi izađu iz naših usta, imat će jednaku silu. To je načelo po kojem sve djeluje. Pomolimo se Gospodinu:

«Gospodine, tražimo od Tebe nešto što bismo radili za ovaj grad. Tražimo stotine i tisuće da ti pristupe. Gospodine, rekao si nam riječ kroz ovu poruku: «Reci im o nevjeri!». Tamo gdje si nas dotakao, mi mrzimo svoju nevjeru. Gospodine, uistinu ne želim imati nikakva udjela toga zlog srca nevjere u sebi. Okrećem se od toga. Neka se strah Gospodnji sada spusti na me. A što se tiče nemoćnosti i nesposobosti prionuti uz nešto, Bože, učini čudo u meni. Molim te, učini za mene isto ono što si učinio i za Abrahama, i za stotnika koji nije bio član Božjg naroda ali je imao dobro načelo. Dragi Gospodine, u Isusovo ime danas donosim odluku da ću zapodjenuti rat s bilo kvim oblikom nevjere. Mrzit ću je jednako kao i Ti. Bože, ja vjerujem, pomoz mojoj nevjeri. «

Zavapite istim žarom da vas Bog dovede k vjeri. Ne da povjerujete kako Bog općenito može učiniti bilo što. Zavapite za vjeru za sada i za vjeru za određene, konkretne stvari.

«O Gospodine, riješi našu nevjeru.» Amen!

